

SILLOIN JEESUS TULI JA KUTSUI

Johanneksen 11. luku, alkaen 18. jakeesta, minä haluaisin lukea.

Ja Betania oli lähellä Jerusalemiä, noin viidentoista vakomitan päässä.

Ja useita juutalaisia oli tullut Martan ja Marian luokse lohduttamaan heitä heidän veljensä kuolemasta.

Kun Martta kuuli, että Jeesus oli tulossa, meni hän häntä vastaan; mutta Maria istui kotona.

Ja Martta sanoi Jeesukselle: ”Herra, jos sinä olisit ollut täällä, niin minun veljeni ei olisi kuollut.

Mutta minä tiedän, että nytkin, mitä sinä Jumalalta anot . . . Jumala antaa sen sinulle.”

Jeesus sanoi hänelle: ”Sinun veljesi on nouseva ylös”.

Martta sanoi hänelle: ”Minä tiedän hänen nousevan ylösnousemuksessa, viimeisenä päivänä”.

Jeesus sanoi hänelle: ”Minä olen ylösnousemus ja . . . elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut.

Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko sen?”

Hän sanoi hänelle: ”Uskon, Herra; minä uskon, että sinä olet Kristus, Jumalan Poika, se, joka oli tuleva maailmaan”. (Ja tarkatkaa tätä!)

Ja tämän sanottuaan hän meni ja kutsui salaa sisarensa Marian sanoen: ”Opettaja on täällä ja kutsuu sinua”.

² Rukoilkaamme. Taivaallinen Isä, vahvista nuo sanat meidän sydämилlemme tänä iltana, kun me odotamme Sinua nyt. Sinun sanasi, Sinun palvelijasi ja tämä teksti, se kaikki on annettu Sinulle Jeesuksen Kristuksen Nimessä. Aamen.

Voitte istuutua.

³ Minun täällä oloni tarkoitus on koettaa auttaa Jumalan kansaa. Ei niinkään paljoa rukoilemalla ja laittamalla kädet sairaiden päälle, vaan että he tunnistaisivat Jeesuksen Kristuksen meidän keskellämme, Jumalan Pojan meidän keskellämme. Me puhumme tänä iltana tästä aiheesta: *Silloin Jeesus tuli ja kutsui.*

⁴ Nyt tällä kerralla, josta me puhumme, se oli hyvin surullinen aika. Jos te olette milloinkaan lukeneet meidän Herramme elämäntarinaa, me havaitsemme, että Hän oli tämän pojan, Lasaruksen, hyvä ystävä. Hän oli . . . Joosefin

poismenin jälkeen, tai, Hän oli lähtenyt ja tullut asumaan Martan, Marian ja Lasaruksen kanssa. Ja he olivat hyviä ystäviä. Heillä oli...Hän oli kuin pastori heille, todellinen Ystävä. Ja he tekivät Hänelle pikku asioita käytettäväksi, takin käytettäväksi, luulisin, he väittävät, ja se oli kudottu kauttaaltaan saumattomaksi. Ja sitten he olivat tehneet asioita Hänelle, koska he uskoivat Häneen. Se oli, että he—he olivat uskoneet Häneen ja nähneet sen. He olivat jättäneet seurakunnan ja niin edelleen, seuratakseen Häntä. Ja se oli suuri asia tuona aikana, josta rangaistus saattoi olla jopa kuolema, lähteä pois siitä.

⁵ Mutta Jeesus, tämä Kaveri, joka kulki ympäriinsä niin kuin he väittivät, repien heidän seurakuntiaan ja sanoen pahoja asioita heidän papeistaan, ja—ja niin edelleen, Hän oli—Hän oli tehnyt suurta vahinkoa heille, he ajattelivat. Ja—ja jopa Hänen tunnustamisensa olisi merkinnyt synagogista erottamista. Ja sitten jos te olitte seurakunnan ulkopuolella, he—he ajattelivat, ettei teillä ollut mitään—mitään mahdollisuutta lunastukseen. Jos te ette kuuluneet johonkin heidän lahkoistaan, kuten fariseukset, saddukeukset tai jotakin, ei ollut mitään lunastusta, jos te olitte sen ulkopuolella. Ja jos heillä oli oikeus, avaimet, ja he vain saattoivat potkaista teidät ulos, jos he halusivat. Se oli heidän oma sanontansa. Ei ihme, että Jeesus sanoi: ”Te, perinnäissääntöjenne kautta, olette tehneet Jumalan Sanan tehottomaksi.” Näettekö?

⁶ Ja nyt se on jälleen toistumassa, koska me kaikki tiedämme historian toistavan itseään aina niin usein. Ja se on—on surullista sanoa, mutta sen on profetoitu toistuvan, ja se on tapahtunut jälleen.

Me havaitsemme, ettei Jeesuksesta ajateltu hyvää.

⁷ Monta kertaa ihmiset haluavat tuomita sen miehen, joka ei ole yhtä mieltä heidän kanssaan. Meidän ei pidä tehdä sitä. Me voimme olla eri mieltä toinen toistemme kanssa, kuitenkin ollen ystävällisiä. Jos minä en voi olla eri mieltä jonkun kanssa ja silti rakastaa häntä ja rukoilla hänen puolestaan, ja olla eri mieltä hänen...hänen kanssaan Kirjoitusten perusteella, ja suuremmaksi valaistumiseksi, silloin minä en sano hänelle mitään. Minä haluan aina olla hänen kanssaan eri mieltä ystävällisesti, koska minä rakastan häntä, enkä minä—minä todellakaan halua hänen joutuvan kadotetuksi. Ja hänen pitäisi tehdä samoin kanssani; me emme halua joutua kadotetuiksi. Ja meidän täytyy perustaa ajatuksemme sille, mitä Sana sanoo. Sana olkoon totuus. Ei meidän uskontunnustuksemme tai mitä meidän ajatuksemme ovat, vaan se mitä Hän sanoo; ei mikään oma selitys, vain se, mitä Sana sanoi.

⁸ Eräänä iltana minä tein jotakin ja se näytti melkein pärienaavalta, uskoakseni se oli saarnaajien aamiaisella eräänä

aamuna. Minä laitoin Jeesuksen oikeudenistuntoon. Minä sanoin: ”Aivan niin kuin he tekivät silloin, samoin he tekevät tänä päivänä.” Ehkä olisi hyvä, jos minä toistaisin sitä hetken, jos meillä on aikaa. No niin, minä sanoin, tänään me havaitsemme, että . . .

⁹ Lutherin uskonpuhdistuksessa, hän, sen aikana, hän sanoi, että vanhurskas on elävä uskosta. ”Se ihminen, joka uskoo, hän on se, joka on saanut Sen.” Mutta me havaitsimme, että monet sanoivat uskovansa, eikä heillä ollut Sitä.

¹⁰ John Wesley'n päivinä, jos he saivat toisen siunauksen, niin kuin he sitä kutsuivat, pyhityksen, koko pyhityksen, he tulivat onnellisiksi ja huusivat. ”Jokainen, joka huusi, omisti Sen.” Mutta he havaittivat, ettei heillä ollut Sitä. Monet heistä huusivat eikä heillä ollut Sitä.

¹¹ Helluntailaisten päivinä he sanoivat: ”Nyt on tullut lahjojen ennalleen asettaminen, Hengen kaste. Se, joka puhuu kielillä, on saanut Sen.” Me havaitsemme, että monet puhuivat kielillä, eikä heillä ollut Sitä.

¹² Niinpä he sanoivat, ”No, Hengen hedelmä, se on Se.” Oi, ei, ei Hengen hedelmä. Kristityillä tieteellä on se, missä tuskin . . . Rakkaus on Hengen hedelmä. Sitten, ja heillä on enemmän rakkautta kuin kellään, ja he kieltävät Jeesuksen Kristuksen Jumaluuden; kutsuvat Häntä vain profeetaksi, vain tavalliseksi mieheksi. Näettekö? Niinpä se ei tee sitä.

¹³ Sallikaa minun vain asettaa se hetkeksi kyseenalaiseksi. Ottakaamme Jeesus oikeudenkäyntiin. Ja Jumala antakoon minulle anteeksi tämän lausunnon, puhujakorokkeelta, mutta minä aion olla Häntä vastaan hetken, vain tuodakseni teidät Valoon. Näettekö?

¹⁴ ”Nyt minulla on teidät ihmiset täällä tänä iltana; minä puhun teille. Minä . . .” (Se oli toisessa ajassa, kun Jeesus Nasaretilainen oli maan päällä.) ”Minä tulen teidän tykönnä ja järkeilläkseni tätä kaveria, Jeesus Nasaretilaista vastaan. Nyt me kaikki tiedämme, että Jumala on rakkaus. Raamattu sanoo, että Hän on. Hyvä on, ja rakkaus, Henki on pitkämielinen, lempeys, kärsivällisyys, sävyisyys ja niin edelleen ja rakkaus. Nyt minä sanon, minä haluan kysyä teiltä jotakin. Me otamme sen, minkä—minkä me tunnemme, kristityn.

¹⁵ ”Katsokaa tätä vanhaa pappianne. Hänen iso-iso-iso-isoisänsä oli pappi. Hänen täytyi syntyä tuohon leeviläiseen sukulinjaan, ollakseen pappi. Me näemme nyt, ettei hänellä ole sellaista nuoren miehen elämää kuin muilla teistä oli. Mitä hän tekee? Hän uhraa itsensä, hän on siellä tutkiakseen Sanaa, Jumalan Sanaa. Hän käy sitä lävitse, päivin ja öin, päivin ja öin, täytyy tuntea joka kirjain siitä, jokainen sana kirjakäärössä. Hänen täytyy osata se ulkoa. Hän—hän, hänen vain täytyy tietää jotakin siitä.

16 ”Ja sitten, sen lisäksi, kun sinun äitisi ja isäsi menivät naimisiin, kuka liitti heidät yhteen miehenä ja vaimona? Teidän jumalinen vanha pappinne. Kuka oli se, joka tuli isänne tykö, kun hän oli tarpeessa ja hän oli jonkin verran velkaa maatalaansa vastaan, niin että lainanantajat aikoivat ottaa sen? Kuka seisoi hänen rinnallaan? Teidän ystävällinen vanha pappinne. Kuka seisoi äitinne vieressä siellä huoneessa, kun hän oli synnyttämässä teitä? Ystävällinen vanha pappi. Kuka tulee teidän tykö, kun te olette sairaana ja puutteessa? Teidän ystävällinen vanha pappinne. Kuka oli se, joka siunasi teidät ja antoi teidät Jumalalle ja ympärileikkasi kahdeksantena päivänä? Teidän ystävällinen vanha pappinne. Kun teidän äitinne ja isänne olivat avioeron partaalla, kuka toi heidät takaisin yhteen, piti heitä yhdessä? Teidän ystävällinen vanha pappinne. Kun naapurustossa on ongelma, kuka hoitaa sen? Teidän ystävällinen vanha pappinne. Varmasti.

17 ”Nyt tämä ystävällinen vanha pappi tietää, että Raamattu sanoo, että Jumala vaatii karitsan uhriksi. Monet teistä miehistä ovat liikemiehiä, joten te ette kasvata lampaita, kuitenkin Jumala vaatii lampaan. He tekivät sinne joitakin karsinoita, he myivät lampaansa, niin että liikemiehet saattoivat mennä sinne ja ostaa sen, uhraten sielunsa puolesta uhrin, jota Jumala vaatii.

18 ”Mitä teki tämä nuori Jeesus niminen kaveri? Mistä Hän tuli? Sanottiin, että Hän oli syntynyt neitseellisen syntymän. Kuka on kuullut sellaista hölynpölyä? Me tiedämme, että hänen äitinsä sai hänet ennen kuin hän ja Joosef oli syntynyt, tai, ennen kuin Maria ja Joosef olivat menneet naimisiin, Jeesus syntyi. Nyt me näemme, että hänellä on—hänellä on huono maine alun pitäen.

19 ”Mikä jäsenkortti hänellä on? Jos hän oli jumalinen mies, mihin ryhmään hän liittyi? Kun teidän pappinne opiskeli, opiskeli, opiskeli ja opiskeli, tunteakseen tuon Sanan; tässä hän tulee repien maahan, mitä hän on rakentanut. Kutsuisitteko te sitä 'Jumalaksi'? Varmasti ette.

20 ”Nyt, eräänä päivänä, kun teidän pappinne oli tehnyt tuon paikan sinne... ja missä te voisitte ostaa uhrin, niin mitä tämä nuori kaveri teki? Ystävällinenkö? Hän löi, punoi naruja yhteen, vähän pellavaa ja nahkaa, ja katsoi ihmisiin, vihaisena; potki nurin nuo pöydät ja ajoi heidät lyömällä sieltä pois. Ja kutsutteko te sitä Hengen hedelmiksi, katsoessaan heitä vihassa? Ja katsokaa, ryöstäen ihmisiltä mahdollisuuden palvoa Jehovaa! Liikemies haluaa palvoa Häntä; hän ei kasvata karitsoja, ja hän meni sinne ostamaan sen. Ja Hän kaatoi sen nurin ja potki heitä ja ajoi heidät ulos.”

21 Kenellä tässä on Hengen hedelmä? Yh-hm. Näettekö? Siinä se on. Näettehän, ei Hengen hedelmä, ei kielilläpuhuminen, ei huutaminen.

22 Te sanotte: ”Silloin, veli Branham, mikä on todiste? Mikä on todiste?” Sanan vahvistaminen tässä hetkessä.

23 Heillä oli Raamattu. Hän oli tarkalleen se, mitä Jehova sanoi tulevan tapahtumaan. Se ei tarvitse mitään selitystä. Se selitti sen siinä. Siellä olivat teidän pappinne, siellä oli kaikki, mitä heillä oli, ja kaikki oli niin rutiininomaista ja kaikkea, mutta kuitenkin he eivät nähneet Sanaa. Ja Hän teki tuon Sanan eläväksi tuota aikaa varten. Se on tuon ajan todiste.

24 Lutherilla oli todiste omaa aikaansa varten, Wesleyllä omaa aikaansa, helluntailaisilla omaa aikaansa, mutta me olemme toisessa ajanjaksossa. Nuo asiat ovat hyviä. Mutta niin kuin vauvalla on sormi, silmä ja nenä, mutta jonkin ajan kuluttua hänestä täytyy tulla inhimillinen olento. Hänen täytyy kypsyä lapsena; sitten syntyy, omistaa sielu, ruumis ja henki, voidakseen liikkua ympäriinsä.

25 Nyt me havaitsemme, että kaikessa tässä, mitä Jeesus oli julistanut, ja vain muutamat, vain ne, jotka Hän oli määrännyt Elämään, näkivät Hänet. Ei suuret väkijoukot; Hänen väkijoukkonsa eivät koskaan voisi olla sellaisia kuin Kaifaksen väkijoukot. Kaifashan olisi voinut kutsua koolle koko kansan. Jeesus kutsui yhteen vain muutamia. Monet eivät tunteneet Häntä. Tuhansia kertaa tuhansia, kun Hän tuli maan päälle. Hän kulki läpi maan eivätkä he koskaan edes tienneet, että Hän oli täällä.

26 Samoin tulee jälleen olemaan! Hän tulee niiden tykö, jotka ovat kutsutut Elämään. Hän tietää, kuka on kutsuttu Elämään. Eikä Hän . . . Hänen asiansa on huolehtia siitä.

27 Nyt me huomaamme, että sitten he tulivat ulos seurakunnasta, ja he olivat uskoneet Häneen. Kaikkea sitä, mitä Sana oli sanonut Hänestä, sitä Hän oli.

28 Ja eräänä päivänä Hän jätti heidän kotinsa. Minä haluan puhua kolmesta asiasta: Jeesus oli lähtenyt; kuolema oli tullut; ja kaikki toivo oli mennyt. Minä haluan puhua noista kolmesta asiasta muutamia minuitteja.

29 Jeesus oli lähtenyt. Ja kun Hän lähti, vaikeudet tulivat. Nyt kun Hän jättää teidät tai kotinne, missä te asutte, vaikeudet ovat tulossa. Saatanalle on avoin ovi, kun Jeesus poistuu.

30 Hän oli mennyt pois, ja—ja niin pian kuin Hän poistui, silloin kuolema tuli sisälle. Ja kun Jeesus poistuu, kuolema tulee sisälle. Olla erotettu Hänestä, merkitsee kuolemaa, niinpä kuolema tuli sisälle, kun Jeesus meni ulos.

31 Ja kuolema oli vitkastellut Lasaruksen suhteen. Ja sitten Se, johon he uskoivat ja rakastivat, he olivat lähettäneet Hänelle pyynnön tulla rukoilemaan Lasaruksen puolesta, koska he olivat nähneet Hänet ja tiesivät, että Hän tunsii Jumalan, niin että: ”Mitä tahansa, Jumala. . .” Martta ilmaisi sen siellä: ”Mitä

tahansa Sinä sanot Jumalalle nyt, Jumala tekee sen.” Martta tunnisti, että Hän ja Jumala olivat Yksi. Hän oli sen hetken Sana, niinpä hän tunnisti sen. Ja hän tiesi, että jos hän vain voisi saada yhteyden Jeesukseen, mutta Hän oli mennyt pois eivätkä he voineet tavoittaa Häntä. Ja he lähettivät noutamaan Häntä, ja sen sijaan että Hän olisi tullut, Hän meni kauemmaksi. Ja he lähettivät jälleen, ja sen sijaan että Hän olisi tullut, Hän meni kauemmaksi.

³² Joskus me ihmettelemme, miksi nuo asiat tapahtuvat, mutta eivätkö Kirjoitukset sano että: ”Kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat”? Hän tietää, mitä Hän tekee. Jos Hän viipyy, ei se mitään. Hän tietää, mitä Hän on tekemässä. Sillä oli tarkoitus.

³³ Me näemme, että Hän sanoi Johannes 5:19: ”Totisesti, totisesti, minä sanon teille: Poika ei voi itsestensä mitään tehdä, vaan ainoastaan sen, minkä Hän näkee Isän tekevän.”

³⁴ Isä oli käskenyt Häntä menemään pois, ja olemaan poissa niin monta päivää. Sen jälkeen kun nuo päivät olivat kuluneet, silloin Hän sanoi sen, mitä Hän sanoi silloin, että: ”Ystävämme Lasarus nukkuu.”

Ja hän sanoi: ”No, hän voi hyvin.”

³⁵ Hän sanoi: ”Hän on kuollut. Ja teidän tähtenne Minä olen iloinen, että Minä en ollut siellä.” Sillä he olisivat koettaneet saada Häntä menemään hänen tykönsä parantamaan hänet tai sanomaan, mitä pitää tehdä. Mutta Hän tiesi, mitä pitää tehdä, niinpä Hän oli vain tehnyt tarkalleen sen, mitä Hänet oli määrätty tekemään: Pysymään poissa. Jos te panette merkille Hänet haudalla, kun Hän tuli takaisin. Hän ilmaisi sen, kun Hän tuli takaisin ja löysi tämän kodin.

³⁶ Kaikki toivo oli mennyt. Lasarus oli kuollut. Joka tunti he ajattelivat: ”Hän saattaa tulla paikalle. Hän saattaa tulla paikalle. Hän saattaa tulla takaisin.” Lopulta hän kuoli, henki jätti hänet.

³⁷ He menivät, balsamoivat hänet, ottaen veren pois hänen ruumiistaan, käärivät hänet pellavaan, yrteihin ja balsamoivat hänet ja laittoivat hänet hautaan, laittoivat kiven haudan päälle, mikä oli heidän hautaustapansa noina päivinä. Kuoppa maassa, ehkä vain kalliolla, ja kivi laitettiin sen päälle, se oli heidän tapansa.

³⁸ Ensimmäinen päivä meni, toinen päivä meni, kolmas päivä meni, neljäs päivä meni, tuo mies oli jo mätänemässä haudassa. Hänen nenänsä oli luultavasti vajonnut sisään. Se, luullakseni se on ensimmäinen, joka vajoaa sisäänpäin, se on nenä. Ja hän oli jo mätänemässä. Hänen—hänen lihansa oli muuttunut takaisin maan tomuksi, tai muuttumassa takaisin. Hänen sielunsa oli neljän päivän matkan päässä hänestä, jossakin.

39 Kaikki toivo nähdä häntä jälleen tässä elämässä oli mennyt. Ja silloin kun kaikki toivo oli mennyt... He olivat odottaneet: ”Ehkä jos Hän tulee ensimmäisenä päivänä, toisena päivänä!” Ei. Sitten hän kuoli eikä Hän ollut tullut. Silloin epätoivo tuli sisälle.

40 Jonkin ajan kuluttua jonkun oli täytynyt kertoa Martalle: ”Mestari on ulkona.” Siinä Martta menee katua pitkin!

41 Jeesus tuli tuona pimeänä hetkenä, kun kaikki toivo oli mennyt. Silloin Hän tavallisesti tulee. Näettekö? Hän tulee aivan sinä pimeimpänä hetkenä, silloin Jeesus ilmestyy näyttämölle.

42 Nyt tarkatkaa, Hän tulee ja kutsuu Marttaa. Hänen läsnäolonsa toi uutta toivoa. Vaikka poika oli kuollut, kuitenkin Hänen läsnäolonsa tuo uutta toivoa.

43 Sinä voit istua täällä tänä iltana, ystäväni, kun lääkärit ovat luopuneet toivosta kohdallasi, syövän, sydänvaivan tähden. Ehkä tuolissa rampana, kaikki tiede on sanonut, ettei sinulla ole toivoa; kalsium on—on kerääntynyt kyhmyiksi sinun—sinun—sinun luhisi, niin ettet voi enää taivuttaa niitä. Tai joko sinun—sinun sydämesi on niin huono, että lääkärit sanovat, että voit menehtyä millä hetkellä tahansa. Oi, ja suuret ihmisjoukot syövän ja tuberkuloosin kanssa, ehkä viimeinen toivo, joka teillä on ollut, ja näyttää, että lääkärit ovat luovuttaneet suhteesi. Kuitenkin, olla Jeesuksen Kristuksen läsnäolossa ja tunnistaa Hänen läsnäolonsa, tuo jälleen toivoa.

44 Joku voi jopa nimetä sen teille. Ehkä te ette ole koskaan aikaisemmin kuulleet siitä, mutta kun joku sanoo: ”Minä tiedän, missä on seurakunta, he uskovat Jumalaan ja he rukoilevat sairaiden puolesta,” nopeasti (Nyt, te olette valmiita kuolemaan. Näettekö?), uusi toivo herää. Se aina herää. Tuona pimeänä hetkenä, tavallisesti silloin kun joku sanoo jotakin siitä, kertoo teille Jeesuksesta. Hänen läsnäolonsa toi uutta toivoa.

45 Tehköön se saman tänä iltana, niin kuin se teki eilen illalla. Kun me näemme tuon vahvistetun Sanan ilman mitään epäilyksen varjoa, että se on tuotu julki ja osoitettu, että se Jeesus, joka eli tuhat yhdeksänsataa vuotta sitten, joka kuoli Golgatalla, nousi ylös kolmantena päivänä ja ilmestyi noille opetuslapsille ja avasi heidän silmänsä, ja antoi tämän lupauksen tälle päivälle, on juuri täällä tänä iltana meidän läsnäolossamme nyt, sen täytyy tuoda toivoa ihmisille. Uusi toivo välähtää esiin.

46 Ehkä joku sanoi: ”Seurakunta on ollut aika kuiva hetken aikaa. Meillä ei ole ollut yhtään hyvää, raikasta vettä, muutamaan kuukauteen. Meillä ei ole ollut herätystä. Näyttää siltä, että kaikki ovat niin seisahduneita, tai jotakin muuta. Me vain menemme kokoukseen ja laulamme laulun, ja—ja kuuntelemme muutaman saarnan ja menemme takaisin.” Mutta aivan yhtäkkiä, silloin kun me alamme tulla kuiviksi, silloin

Jeesus tulee näyttämölle, virvoittaa meidät, tuo jotakin uutta meille. Hän on aina paikalla tehdäkseen sen. Uusi toivo tulee kun—kun Jeesus tulee sisälle. Hänen läsnäolonsa tuo uuden toivon.

⁴⁷ Martta tiesi, että Hän oli tuo julkituotu Jumalan Sana. Hän oli nähnyt tuon ajanjakson. Tai, jos hän ei olisi, hän olisi yhä ollut ortodoksi. Hän olisi yhä kuulunut seurakuntaan. Mutta hän oli nähnyt tuon luvatus Sanan. Hän oli nähnyt tuon luvatus Sanan tulevan julkituoduksi Hänen kauttaan ja Martta tiesi, että Hän oli tuo elävä Sana. Ja kun Martta kuuli siitä, hän ei välittänyt siitä, kuinka moni arvosteli häntä tai muuta, hän lähti tapaamaan Jeesusta niin nopeasti kuin saattoi kulkea. Näettekö? Hän tiesi, että Hän oli tuo julkituotu Sana.

⁴⁸ Epäilemättä hän oli lukenut tarinan Eliasta omana aikanaan. No niin, hän oli Jumalan julkituotu Sana sinä päivänä. Hän oli profeetta, ja Herran Sana tulee profeetalle. Ja siellä oli nainen, jolla oli pieni lapsi, joka oli annettu hänelle sen siunauksen kautta, jolla profeetta oli häntä siunannut, ja hänellä oli lapsi.

⁴⁹ Eräänä päivänä noin kello yhdentoista aikaan hänen oli täytynyt saada auringonpistos. Hän oli pellolla isänsä kanssa, Raamattu ei sano, että se oli, sano, että se oli auringonpistos, mutta hän alkoi huutaa: ”Pääni! Pääni!” noin yhdentoista aikaan päivällä. Ja hänellä oli palvelija, isällä oli, viemään hänet taloon. Hän makasi äitinsä sylissä iltapäivään asti, tuli sairaammaksi ja sairaammaksi ja lopulta kuoli.

⁵⁰ Ja nyt, epätoivoon vaipumisen sijasta... kaikki naapurit tulivat huutaen ja meuhkaten, mutta tuo vakaa äiti, hänen lapsensa oli kuollut, hän vei sen pieneen huoneeseen, jonka hän oli valmistanut profeetalle, ja laittoi hänet tämän vuoteeseen, *sillä* tavalla. Ja hän sanoi palvelijalle: ”Satuloi minulle muuli ja ratsasta suoraan, äläkä pysähdy, jollen minä käske sinua.” Oi! Siinä se on!

⁵¹ Meillä ei ole aikaa väittelyyn ja riitelemiseen. Olemme menneet sen ajan ohi. Menkäämme eteenpäin. Meidän täytyy päästä sinne. Meillä on tarve.

⁵² Ja niinpä hän sanoi: ”Mene eteenpäin äläkä hiljennä ratsastustasi, jollen minä käske sinua.” Ja he menivät, kunnes he tulivat Elian tykö.

⁵³ Elia, ollen Jumalan mies, ei niin kuin Kristus; Kristus tiesi kaikki asiat, koska Hän oli Jumala. Elia oli osa Jumalaa. Se oli Kristus Eliassa. Ja se oli sen hetken sanoma, sillä Herran Sana sitä hetkeä varten oli tuolla profeetalla.

⁵⁴ Jeesus oli kaikkien noiden profeettojen täyteys, jokainen heistä vain toi julki Häntä. Siinä kaikki. Koko matkan Joosefista, kolmestakymmenestä hopearahasta, kaikkialla, hän—hän esitti Kristusta. Samoin teki Mooses!

55 Daavid, istuessaan hylättynä kuninkaana tuolla kukkulalla, itkien, koska hänet oli hylätty. Kahdeksansataa vuotta sen jälkeen, Daavidin Poika istui kukkulalla. Se oli Kristuksen Henki siellä Daavidissa. Ja Hän... Ooh! Hän oli Daavidin juuri ja vesa. Ja niin Hän istui kukkulalla itkien, hylättynä Kuninkaana: ”Jerusalem, Jerusalem, kuinka usein Minä olenkaan tahtonut koota sinut, niin kuin kana kokoaa poikasensa.” Mitä se oli? Se oli Kristus siellä.

56 Se oli Kristus huutamassa, kun Daavid kirjoitti tuon hymnin: ”Jumalani, miksi Sinä olet hylännyt Minut? Kaikki Minun luuni, ne tuijottavat Minua. He lävistivät Minun jalkani ja käteni. He jakoivat keskenään vaatteeni. He heittivät arpa puvustani.” Siinä oli Kristus puhumassa Daavidissa. Se on totta. Hän oli Sanan julkituominen. Kristus tuli täyttämään ne asiat, joista oli puhuttu profeettojen kautta, koska Sana oli profeettojen kanssa.

57 Hän sanoi sen eilen illan opetuksessa, että Hän tuli täyttämään sen, mitä profeetat olivat sanoneet Hänestä, koska heillä oli Sana. Ja Elia oli Jumalan profeetta, Sana sitä päivää varten.

58 Niinpä suunemilainen nainen pysyi tuon profeetan kanssa, kunnes hän tuli ja toi julki Jumalan voiman ja asettui lapsen päälle ja lapsi palasi elämään.

59 Nyt Martan on täytynyt tajuta se, vaikka hän oli ollut kiireinen huolehtiessaan talosta, astioiden pesemisestä ja niin edelleen. Mutta siinä hän näytti värinsä. Hän näytti todella, mitä hänessä oli. Hän meni noutaakseen Hänet välittömästi. Jos Jumala oli Eliassa, Jumalan täytyi olla Kristuksessa, koska Hän oli osoittanut olevansa se Henkilö. Aamen. Minä pidän siitä, siitä päättäväisyydestä! Martta menee Hänen tykönsä. Hänen täytyi päästä Hänen tykönsä. Ja hän havaitsi siellä, kun hän pääsi Hänen tykönsä—Jeesuksen tykö; muistakaa nyt, tietäkää, ettei Hän ole koskaan muuttunut, ettei Jumala koskaan muuta ohjelmaansa. Jos Hän oli Eliassa ja saattoi herättää kuolleen, Hän oli Kristuksessa ja saattoi herättää kuolleen, vaikkei ollutkaan tehnyt sitä, koska kyse on samasta Jumalasta.

60 Eikä Hän ole muuttunut vieläkään! Hän on aivan yhtä paljon Jumala, kuin Hän on koskaan ollut. Hän on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Hän ei muutu.

61 Ja Hän tiesi, että Martta tiesi sen olevan Hänessä. Tarkatkaa, vain muutamassa minuutissa se todisti sen, kun Martta sanoi Hänelle jotain veljestään, ja hän sanoi: ”Herra, minä—minä uskon, että Sinä olet.”

62 Ja Hän sanoi: ”Minä olen Ylösnousemus ja Elämä. Vaikka hän olisi kuollut, kuitenkin hän elää. Ja joka elää ja uskoo Minuun, ei koskaan kuole. MINÄ OLEN.” Tämä on se MINÄ OLEN, joka oli palavassa pensaassa Mooseksen kanssa. ”Minä

olen Ylösousemus. Minä olen Elämä. Minä olin Muuri. Minä olen yhä Hän. Minä olen Ylösousemus ja Elämä. Joka uskoo Minuun, vaikka hän olisi kuollut, kuitenkin hän elää. Joka elää ja uskoo Minuun, ei koskaan kuole.” Tämän suuren vakuutuksen jälkeen, joka hänellä oli siitä, että Hän oli luvattu Sana; kun Hän sanoi, ollen Profeetta, Hän ei voinut valehdella; sen vuoksi Hän, kun Hän sanoi: ”Minä olen MINÄ OLEN. Minä olen Se, joka on Ylösousemus ja Elämä.”

⁶³ Martta sanoi: ”Minä uskon, että Sinä olet Se, Jumalan Poika, joka oli tuleva maailmaan. Vaikka veljeni on kuollut, makaamassa tuolla haudassa, hän on. . . hänen ruumiinsa on nyt mätänemässä; mutta nytkin, mitä tahansa Sinä sanot, se tapahtuu.” Totta!

⁶⁴ Hän halusi vain kuulla Hänen sanovan sen! Aamen. Oi, Martta, missä me olemme tänä iltana? ”Sano vain Sana; minun palvelijani on elävä!” Kuulkaa vain Hänen sanovan se! He olisivat voineet tulla kertomaan Martalle, että Hän sanoi sen, mutta siinä Hän oli itse. Oi Jumala, avaa sokaistut silmät, että he voisivat nähdä! Kun Hän, läsnäolossaan, puhuu Sanan, se aina tulee julkituoduksi.

⁶⁵ Martta sanoi: ”Mitä tahansa Sinä pyydät Jumalalta, Jumala antaa sen Sinulle. Anna minun vain kuulla se!” Martta halusi Hänen vain sanovan Sanan. Se oli kaikki, mitä hän halusi kuulla. Vain saada Sanan, se oli kaikki, mitä hän tarvitsi, oli kuulla Jeesuksen sanovan, että Hän tekisi sen.

⁶⁶ Ja Hän olisi tehnyt sen juuri silloin, mutta, katsokaahan, sen näyn mukaan, jonka Isä oli näyttänyt Hänelle, Hänen täytyi olla seisomassa haudan äärellä. Oi! Säilyttäkää uskonne! Jumala tekee kaiken oikein. Kaikki tulee olemaan hyvin. Odottakaa vain, kunnes Martta pääsi haudalle.

⁶⁷ Huomatkaa, Martta vain sai Hänet sanomaan sen, vieläpä, kun hän oli. . . Kaikki toivo oli mennyt, aivan kokonaan. Hän oli kuollut, mätänemässä haudassa, mutta kuulla vain Hänen sanovan sen, on kaikki, mitä hän halusi.

⁶⁸ Nyt kun Hän sanoi: ”Minä olen Ylösousemus ja Elämä,” Martta uskoi sen. Hän uskoi sen. Nyt pankaa merkille, nyt hänen täytyi uskoa mahdollisiin, kun hän kuuli Jeesuksen sanovan: ”Minä olen Ylösousemus ja Elämä. Vaikka hän olisi kuollut, kuitenkin hän elää, ja joka elää ja uskoo Minuun, ei koskaan kuole.” Hän sanoi: ”Uskotko sinä sen?”

⁶⁹ Ja Martta sanoi: ”Kyllä Herra, minä uskon sen. Minä uskon, että Sinä olet Jumalan Poika, joka oli tuleva maailmaan.” Minä pidän siitä. Minä pidän siitä.

⁷⁰ Minä—minä olen sanonut tämän aikaisemmin. Se voisi päteä nyt taas. Puhuin jokin aika sitten erälle naiselle, se oli tietty seurakunta, jonka mainitsin hetki sitten, joka ei usko, että

Hän on Jumala, Hänen Jumaluuteensa; Hän oli vain profeetta, tavallinen mies.

⁷¹ Hän oli sitä, todella. Hän oli sitä, ja lisäksi Jumala. Katsokaa, Hän oli sen julkituleminen. Jeesus on ruumis, Poika, Mies; Jumala oli se, mitä asui Hänessä. Jumala oli Hänessä. Hän oli Jumala-mies. Hän oli Mies, kuitenkin Hän oli Jumala julkituotuna lihassa. Kun me näemme Jeesuksen, me näemme Jumalan. Se on se, mitä Hän sanoi: ”Kun te näette Isän . . . näette Minut, te näette Isän.” Koska Hän oli heijastus, koska Hän oli Sana, aamen, joka oli alussa. Aamen.

⁷² Hän kutsui profeettoja ”jumalaksi.” Tiedättekö te sen? Hän sanoi: ”Te kutsutte ’jumalaksi’ heitä, joille Jumalan Sana tuli. Kuinka te voitte tuomita Minut, kun Minä sanon: ’Minä olen Jumalan Poika?’”

⁷³ Koska sama Sana sanoi, että Hän tulisi olemaan siellä, ja siellä Sana oli jälleen julkituotuna. Eivätkä he silti uskoneet sitä.

⁷⁴ Tämä nainen sanoi minulle: ”Minä voin todistaa sinulle.” Hän sanoi: ”Kuuntelen mielelläni, kun sinä saarnaat, mutta on yksi asia, jota sinä teet liian paljon.”

”No, mitä se on?”

Hän sanoi: ”Sinä kerskaat liikaa Jeesuksesta.”

⁷⁵ Minä sanoin: ”Minä toivon, että se on kaikki, mitä Hänellä on minua vastaan, kun Hän tulee,” Ja hän sanoi. . . Minä sanoin: ”Minä toivon, että se on kaikki, mitä Hän voi, ainoa vika, mitä Hän voi löytää minusta.” Minä sanoin: ”Jos minulla olisi kymmenen tuhatta kieltä, minä en voisi puhua tarpeeksi, oi, siitä, mitä Hän on!”

Hän sanoi: ”Mutta sinä, sinä teet Hänestä Jumalan.”

⁷⁶ Minä sanoin: ”Hän oli. Tai, jos Hän ei ollut, Hän oli suurin pettäjä, mitä maailmassa on koskaan ollut.”

Hän sanoi: ”Hän oli profeetta.”

⁷⁷ Minä sanoin: ”Hän oli Profeetta, se on totta: Jumala-profeetta, Sanan täyteys. Profeetalle Sana vain tuli, se on se, mikä tekee—teki Hänet profeetaksi. Mutta Hän oli tuon Sanan täyteys.”

⁷⁸ Ja hän sanoi: ”Minä voin osoittaa sinulle.” Hän sanoi: ”Sinä teet Hänestä Jumalallisen.”

Minä sanoin: ”Hän oli Jumalallinen.”

Ja hän sanoi: ”Hän ei voi olla Jumalallinen.”

Minä sanoin: ”Hän . . . Mutta Hän oli.”

Hän sanoi: ”Sinä sanoit, että sinä uskot Raamattuun.”

Minä sanoin: ”Minä uskon.”

79 Hän sanoi: ”Minä osoitan sinulle omalla Raamatullasi, että Hän ei ollut Jumalallinen.”

80 Minä sanoin: ”Tee se. Jos Raamattu sanoo niin, silloin minä uskon sen, koska minä uskon, että Sana on oikein.”

81 Hän sanoi: ”Matkalla Lasaruksen haudalle, sinä muistat sen Johanneksen evankeliumin 11. luvussa?”

Minä sanoin: ”Varmasti muistan, rouva.”

82 Hän sanoi: ”No, nyt, matkalla sinne Hän itki. Raamattu sanoo: 'Hän itki.'”

Minä sanoin: ”Varmasti, Raamattu sanoo, että Hän itki.”

Hän sanoi: ”Kuinka Hän saattoi olla Jumalallinen ja itkeä?”

Minä sanoin: ”Hän oli inhimillinen.”

”Inhimillinen ja Jumalallinenko?”

83 Minä sanoin: ”Kyllä, rouva. Sinä et näe. Hän oli mies mennessään sinne, itkiessään itkevien kanssa, se on totta, surressaan surevien kanssa. Hän oli Mies. Mutta kun Hän ojensi pienen, hennon ruumiinsa ja sanoi: 'Lasarus, tule ulos,' ja mies, joka oli ollut kuolleen neljä päivää, seiso jaloillaan. Siihen tarvittiin enemmän kuin mies, se oli Jumala tuossa Mieheessä.” Kuka muu voi herättää kuolleen paitsi Jumala? Hän on Ylösnousemus ja Elämä! Se on totta.

84 Tuona yönä merellä, kun Hän oli siellä väsyneenä, maaten veneen perässä, jolloin kymmenentuhatta riivaajaa vanhoivat, että he hukuttaisivat Hänet sinä yönä, ja tuo pieni vene keikkui kuin pullonkorkki siellä myrskyisellä merellä. Nuo riivaajat ajattelivat: ”Me saimme Hänet nyt. Hän nukkuu; me upotamme koko joukon.” Oi, Hän oli Mies, väsynyt, mutta kun Hän kerran nousi, Hän seiso jalkansa laitaa vasten ja katsoi ja sanoi: ”Vaikene, ole hiljaa,” ja tuulet ja aallot tottelivat Häntä. Se oli enemmän kuin mies.

85 Hän oli Mies, kun Hän oli nälkäinen, tullessaan alas vuorelta, etsiessään leivänpalaa tai jotakin syötävää, tai viikunoita puusta. Mutta kun Hän otti viisi leipää ja kaksi kalaa ja ruokki viisituhatta, se oli Jumala tuossa Mieheessä. Se on totta.

86 Oi, jokainen vähänkin merkittävä mies on uskonut sen, kaikki runoilijat, jotka ovat uskoneet sen. Ei ihme, että eräs kirjoitti:

Eläessään Hän rakasti minua; ja kuollessaan
Hän pelasti minut;
Haudattuna Hän kantoi syntini kauas pois;
Ylösnousteissaan Hän vanhurskautti auliisti
ikiajoiksi;
Eräänä päivänä Hän tulee, Oi ihana päivä!

87 Eddie Perronet, jonka laulut eivät myyneet. Eräänä päivänä, huojuessaan Pyhän Hengen vaikutuksen alla, hän tarttui kynään, hän kirjoitti virkaanasettajaislaulun, kun hän kirjoitti:

Kaikki tervehtikööt Jeesus Nimen voimaa!
 Enkelit kumartakoot maahan saakka;
 Tuokaa esiin kuninkaallinen kruunu,
 Kruunatkaa Hänet kaikkien Herraksi!
 (Halleluja!)

88 Varmasti, se on se, mitä me uskomme Hänen olleen. Kyllä!

89 Hänen täytyy nyt uskoa mahdollomiin sen ajan nykyaikaisen ajattelutavan mukaan. Samoin täytyy teidän uskoa mahdollomiin, nähdäksenne uuden Elämän, nähdäksenne jotakin tapahtuvan. Mutta jos Hän tunnisti. . . Martta tunnisti Hänen olevan Sana, silloin mahdollomat asiat voivat tapahtua, koska Hän on Luoja, ja Hän on seisova kaiken sanomansa takana.

90 ”Ja kaikki on mahdollista sille, joka voi uskoa.” Se on Hänen Sanansa. Mutta mahdollomat asiat tuodaan julki, kun Jumalan Sanaan uskotaan. Kyllä. Kun Jumalan Sanaan uskotaan, mahdollomat tulevat—tulevat julkituoduiksi. Kun Jumala sanoo, että se tapahtuu, silloin ottakaa tuo Sana ja tarkatkaa, kun mahdollomat asiat tapahtuvat. Niin varmasti tapahtuu.

91 Mutta huomatkaa, jopa kaikessa siinä, Martta sanoi: ”Jopa nyt, Herra, mitä tahansa Sinä pyydät Jumalalta, Jumala tekee sen.” Martta tiesi, että jos hän vain saisi tuon Sanan tulemaan Häneltä. Se oli kaikki, mitä hänen tarvitsi tehdä, oli saada tuo Sana. Kyllä, se oli hänen pimein hetkensä, ja Jeesus tuli ja kutsui. Oi, millaisen asian he näkivätäkään, ylösnousemuksen!

Katsokaamme muutamia muita tapauksia, joissa pimeät hetket kohtasivat.

92 Olipa kerran mies nimeltä Job, yksi Raamatun vanhimmista profeetoista. Hän oli suuri mies. Hän oli—oli rakastanut Herraa, ja hän oli tehnyt kaiken, mitä vain osasi tehdä. Ja saatana halusi seuloa häntä, niinpä hän sanoi Jumalalle eräänä päivänä. . . Niin, Jumala sanoi hänelle, paremminkin, ”Missä sinä olet ollut, saatana?”

93 Hän sanoi: ”Oh, vaeltanut pitkin ja poikin maata.”

94 Hän sanoi: ”Oletko pannut merkille palvelijani Jobin? Maan päällä ei ole ketään hänen vertaistaan. Hän on täydellinen mies.”

95 ”Oi,” hän sanoi: ”varmasti, sillä Sinä annat hänelle kaiken, teet kaiken hänen hyväkseen. Varmasti hän on suuri mies. Mutta anna hänet kerran minun käsiini, niin minä saan toisen äänen kelloon. Minä saan hänet kiroamaan Sinut vasten kasvojasi.”

96 Hän sanoi: ”Sinä et pysty siihen.” Sellainen on Hänen luottamuksensa uskovaiseen. Miksi? Hän on ääretön. Hän on

iankaikkinen. Hän tietää lopun alusta lähtien. Hän tiesi, ettei saatana voi tehdä sitä. Sillä Hän on Sana, Hän tiesi, mitä Job tekisi.

⁹⁷ Nyt, muistakaa, Job, hän sai paiseita puhkeamaan häneen, tappoi hänen lapsensa, otti pois kaiken, mitä hänellä oli. Hänen terveytensä oli mennyttä. Jopa hänen lohduttajansa tulivat, eivätkö he voineet tehdä mitään, kuin vain syyttää häntä siitä, että hän oli salaa syntinen. Ja vanha Job tuli sellaiseen tilaan, että hän tuli niin ahdistetuksi.

⁹⁸ Teidän täytyy tulla ensiksi ahdistetuksi. Teidän täytyy tulla hetkeen, jossa te olette tienne päässä.

⁹⁹ Job tuli tien päähän, kun hän sanoi: ”Kirottu olkoon se päivä, jolloin minä synnyin. Älköön aurinko edes paistako, älköönkää kuu paistako yöllä, älköön nimeäni koskaan mainittako.” Ja siinä ahdistuksessa, silloin Jeesus tuli. Hän katsoi alas ja hän sanoi: ”Minä näen, ihmisenä, että kukka kuolee ja se nousee esiin jälleen keväällä. Jos puu kaatuu, tulee se jälleen esiin veden hajun houkuttelemana.” Hän oli nähnyt kaiken kasvikkunnan elämän elävän jälleen, mutta hän sanoi: ”Ihminen panee maata, hän antaa henkensä, missä hän on?” Hän tiesi olevansa vanha mies. Hän sanoi: ”Hänen poikansa tulevat suremaan häntä, eikä hän sitä käsitä. Oi, jospa Sinä kätkisit minut hautaan ja pitäisit minua salaisessa paikassa, kunnes Sinun vihasi on ohitse. Osoita minulle aika ja aseta minulle aika. Me menimme. . .” Ja jatkaen sillä tavalla, puhuen. Hän oli lopussa, ahdistuksessaan: ”Mitä tapahtuisi? Lehdet elävät, ne tulevat takaisin puihin, kukat tulevat jälleen takaisin, kaikki muu tulee takaisin, mutta ihminen panee maata ja antaa henkensä!” Hän oli ahdistuksessa. Hän ei tiennyt, mitä voisi tapahtua hänelle, ja hän oli siinä iässä.

¹⁰⁰ Kun hän puhui, silloin Jeesus tuli. Jumala kohdisti hänen päänsä kohti taivasta, ja hän näki Jeesuksen tulevan viimeisinä päivinä.

¹⁰¹ Tuona pimeimpänä hetkenä, kun hänen vaimonsa sanoi: ”Kiroa Jumala ja kuole,” kuitenkin hän sanoi: ”Nainen, sinä puhut niin kuin typerä nainen. Herra antoi ja Herra otti pois, siunattu olkoon Herran nimi.” Jopa hänen vaimonsa hylkäsi hänet. Hänen seurakuntansa hylkäsi hänet. Kaikki hylkäsivät hänet.

¹⁰² Tuona pimeänä hetkenä, jolloin hän ei tiennyt, minne hän oli sieltä menossa, silloin Jeesus tuli. Silloin hän huusi: ”Minä tiedän, että Lunastajani elää, ja että viimeisinä päivinä Hän on seisova maan päällä. Ja vaikka ihomadot tuhoavat tämän ruumiin, kuitenkin lihassani minä olen näkevä Jumalan, Hänet minä näen itse.” Hänen pimeimpänä hetkenään, silloin Jeesus tuli. Kyllä.

¹⁰³ Mooses, sillä Moosekselle, pimein hetki tuli hänelle Israelissa. Hän oli normaaleissa työtehtävissään; kohtasi

Jumalan siellä pensaassa ja Hän sanoi: ”MINÄ OLEN TUO MINÄ OLEN.” Hän meni ja taisteli läpi Janneksen ja Jambreksen kaikenlaisen jäljittelyn, heidän koettaessaan jäljitellä hänen työtään. Kaikessa tässä hän seisoi uskollisena Jumalalle. Hän sai lopulta Israelin uskomaan. Ja täällä hän tulee ulos Egyptistä, ollen matkalla luvattuun maahan, mistä Jumala sanoi: ”Te tulette palvomaan Minua tällä vuorella.” Se oli Jumalan Sana. Mooses tiesi, että hänen täytyi mennä sille vuorelle. Aamen. Jumala sanoi niin! Kukaan faarao ei voi tappaa häntä. Mikään riivaaja ei voi tappaa häntä. Mikään ei voi tapaa häntä. Hän on tulossa sille vuorelle. Aamen! Halleluja! Minusta tuntuu hengelliseltä. Hän on menossa tuolle vuorelle.

¹⁰⁴ Samoin me olemme matkalla Kirkkauteen! Mikään ei tule pysäyttämään meitä. Ei! Jumala tulee vahvistamaan Sanansa. Riippumatta siitä, mitä tulee tapahtumaan, Hän tulee tekemään sen, joka tapauksessa. Kyllä.

¹⁰⁵ Matkallaan, suorittamassa tarkalleen tehtävänsä. Tässä hän on, saarrettuna vuorten väliin. Hän kuuntelee ja kuulee jylinää takaansa. Mitä se on? Faaraon sotavaunuja, tuhansittain, tulossa; suojustettuina ja keihäineen ja kaikkineen, ajaakseen heidät pidemmälle ja polkeakseen heidät maahan. Siellä on Punainen meri, pysäyttäen hänet. Mitä hän teki? Hän joutui ah-... Hän joutui ahdinkoon. Ihmiset vain huusivat: ”Voi, nyt me olemme pulassa. Faarao tapaa meidät, hänen miekkansa lävistävät meidät. Meidän lapsemme kuolevat täällä erämaassa.”

Mooses huusi: ”Oi, Jumala!”

¹⁰⁶ Ja silloin Jeesus tuli paikalle. Hän oli Tulipatsas. Se on totta. Hän tuli alas ja riippui hänen ja vaaran välissä. Aamen. Hän on meidän Väliin menijämme. Hän on meidän Välissä seisojamme, aamen, Välittäjä. Siellä Hän seisoi, seisten siellä; pimeytenä egyptiläisille, niille, jotka olivat tulossa koettaen tehdä jotakin sen suhteen. Hän oli Valo heille, heidän vaeltaakseen siinä. Sitten aamulla, kun tuuli alkoi puhaltaa todella kovaa, sinä yönä, mitä Hän silloin teki? Hän oli tullut Tulipatsaan muodossa.

¹⁰⁷ Muistakaa, että Hän on yhä tuo Tulipatsas. Kyllä. Kun Hän oli maan päällä, Hän sanoi: ”Minä tulen Jumalasta ja Minä palaan Jumalan tykö.”

¹⁰⁸ Ja kuolemansa, hautaamisensa, ylösnousemuksensa ja taivaaseen nousemisensa jälkeen; Pyhä Paavali matkallaan Damoskoon, tuo Tulipatsas löi hänet maahan. Muistakaa, hän oli juutalainen. Hän ei olisi voinut sanoa tätä... Hän sanoi: ”Herra, Kuka Sinä olet?” Isolla H-e-r-r-a, Elohim. ”Kuka Sinä olet, jota minä vainoan?”

Hän sanoi: ”Minä olen Jeesus.”

109 Aamen! Halleluja! Hän on Ensimmäinen ja Viimeinen. Hän on yhä sama. ”Vähän aikaa niin maailma ei enää näe Minua, mutta te näette Minut. Minä tulen olemaan teidän kanssanne, jopa teissä.” Sama Tulipatsas, sama Jumala, tehden samoja asioita, saman lupauksen kanssa, aamen, tuoden Sanansa julki. ”Minä olen Ylösnousemus ja Elämä. Minä olen Se, joka oli, Se joka on ja joka tuleva on.” Kyllä. Kyllä.

”Meidän isämme söivät mannaa erämaassa.”

110 Hän sanoi: ”He ovat kaikki kuolleet. Mutta MINÄ OLEN TUO MINÄ OLEN.” Mooses. . . Palavassa pensaassa se oli tuo MINÄ OLEN. Hän on yhä MINÄ OLEN, ei Minä olin; MINÄ OLEN, nykyinen aikamuoto, kaikkina aikoina.

111 Me havaitsemme täällä, että Mooses on perääntynyt aivan tähän nurkkaan, ja Kristus oli tullut alas. No niin, ja Raamattu sanoi, että: ”Mooses katsoi Kristuksen pilkan suuremmaksi rikkaudeksi kuin Egyptin aarteet.” Kristuksen pilkka! Kristus oli Voitelu, Logos, joka lähti Jumalasta. Enkeli, jokainen Raamatun lukija tietää, että tuo Enkeli oli Kristus. Ja siellä Hän oli erämaassa, ja Hän tuli paikalle siinä muodossa, jossa Hänen piti tulla julki. Kunnia Jumalalle!

112 Hän tulee tänään siinä muodossa, sama Kristus, julkituotuna.

113 Hän kertoi heille, että Hän veisi heidät ulos. Hän oli tekemässä sitä. Siellä Hän tuli seistäkseen Sanansa kanssa, vahvistaakseen Sen. Sitten sen jälkeen, kun Hän oli tullut, niin kuin Hän teki Martalle, silloin Hän kutsui. Hän sanoi: ”Mooses, miksi sinä huudat Minulle? Sano näille ihmisille, että he menisivät eteenpäin.” Tuona pimeänä hetkenä Punainen meri aukeni ja he kulkivat ylitse, matkallaan täyttämään Jumalan Sanan. Kyllä, Mooseksen pimeimpänä hetkenä, silloin Jeesus tuli. Meillä on nyt aika. . . Ja Hän kutsui Moosesta.

114 Me haluamme kiinnittää huomionne toiseen pieneen mieheen. Hänen nimensä oli Jairus. Heitä on niin monia maailmassa tänä päivänä. Hän oli salainen uskova. Hän rakasti Jeesusta. Hän oli kuullut Hänestä. Hän uskoi Häneen. Mutta, katsokaahan, hän oli jo liittynyt organisaatioon. Kyllä. Hän—hän—hän—hän vain. . . Hän ei voinut tulla ulos ja tunnustaa sitä. Hän uskoi sen, mutta hän ei voinut tunnustaa sitä, niinpä hän oli liittynyt yhteen epäuskoisten kanssa. Mutta hän todella uskoi sen.

115 Tiedättekö, että kun joku mies tulee tähän tilaan, joskus Jumala tuo hänet ratkaisun paikalle. Ahdistuksessa tapahtuu se, että me todella paljastamme kantamme, mitä me todella olemme.

116 Niinpä siinä hän oli, hän oli jo liittynyt yhteen uskomattomien kanssa, ja hän oli mennyt sinne ja laittanut nimensä kirjaan ja niin edelleen. Ja hän oli pappi, ja niin

hän—hän vain ei oikein voinut tunnustaa, koska se oli hänen ruokalippunsa. Niinpä, mutta silti hän uskoi Jeesukseen.

¹¹⁷ Eräänä päivänä hänen pieni tyttärensä sairastui. Voi. Hän, epäilemättä tuo mies, jos hän... sillä tavalla, olisi kutsunut lääkärin. Lääkäri tuli, hoiti lasta. Kuume tuli kovemmaksi ja kovemmaksi. Hetken päästä hän oli niin kuuma ja kaikkea, lopulta hän oli kuolemaisillaan. Jairus oli ahdistuksessa. Hänen täytyi tehdä jotakin. Hän—hän vain ei tiennyt, mitä tehdä. Nyt hän ajatteli: ”Jos minä vain voisin löytää Hänet, missä tahansa Hän onkin.” Nyt hän ei koskaan odottanut, että tulisi yö, niin kuin Nikodeemus teki, saadakseen henkilökohtaisen tapaamisen. Oli toiminnan aika, oli tullut aika toimia ja hänen täytyi toimia silloin.

¹¹⁸ Ja minun mielestäni, veli, sisar, samoin on nyt. On tullut aika toimia. On tullut aika uskoa tai olla uskomatta. Jokainen mies ja nainen kohtaa tuon rajalinjan. Jokainen lapsi kohtaa sen. Joskus kun te ohitate tuon rajan, vain yksi asia on jäljellä, se on tuomio, kun te ohitate sen armon ja tuomion välillä, kun te ohitate tuon rajan.

¹¹⁹ Muistakaa, hän joutui ahdistukseen. Hän ei tiennyt, mitä tehdä. Siellä seisoivat hänen pappinsa, kaikki rabbit seisoivat hänen ympärillään. Tuo yhteisö oli hänen kanssaan, kaikki paikalla, katsomassa hänen pienen tyttärensä kuolevan. Lääkäri seisoj ulkopuolella, kädet taivutettuna, ravistaen hänen kättään: ”Minä olen antanut jokaista tuntemaani lääkettä, ja silti...”

¹²⁰ Katsokaahan, Jeesus oli tekemässä työtä koko ajan. Jeesus oli tekemässä tämän tarkoituksella, saadakseen tuon miehen näyttämään värinsä. Hetken kuluttua minä voin nähdä hänen menevän ottamaan pienen mustan hattunsa ja laittavan sen päähänsä, laittavan pienen papintakkinsa päälleen.

”Minne sinä olet menossa?”

¹²¹ ”Minä olen... Minä kuulin, että Hän on joella. Minä menen Hänen peräänsä!” Oi! Matkaan hän lähti!

¹²² Tuona ahdistuksen hetkenä hänen täytyi tehdä päätös: Antaako lapsensa kuolla, tai hän tiesi, että siinä oli julkituotu Sana. Hän oli pappi, ja hän oli lukenut Sanaa, ja hän tiesi, että siinä oli Jumalan julkituleminen. Jumala oli Kristuksessa, sovittaen maailman Itsensä kanssa. Hän tiesi sen, ja hänen oli päätettävä nopeasti. Hänen täytyi tehdä virhe, antaa lapsensa kuolla, tai antaa tunnustuksensa. Kun hän joutui tuohon ahdistukseen, juuri siihen aikaan Jeesus tuli. Hän meni tapaamaan Häntä. Hän sanoi—Hän sanoi: ”Minä kuljen sinun kanssasi, mitä tahansa sinä sanot.” Ja siellä tietä pitkin tuli viestintuoja, synkkä asia. Hän oli antanut tunnustuksensa, että hän uskoi Häneen. Hän oli erottautunut silloin, ja laittanut itsensä silloin julkisuuden valokeilaan, että hän oli Jeesukseen uskova.

123 Ja siinä tuli viestintuoja, sanoen: ”Älä vaivaa enää ketään, koska tyttäresi on jo kuollut. Hän kuoli eilen. Hän on jo kuollut. Älä, älä enää pelleile sen kanssa.”

124 Ja, voi, hänen pieni sydämensä melkein petti. Mutta hän katsoi ja näki nuo Jeesuksen silmät, joka sanoi: ”Enkö Minä sanonut sinulle? Älä pelkää, jos haluat nähdä Jumalan kirkkauden. Mistä sinä olet pelästynyt? Minä olen jo sanonut sinulle, että Minä tulisin.”

125 Hän on jo sanonut, että Hän tulisi. Hän on jo sanonut, että Hän tekisi tämän, ja täällä Hän on tekemässä sitä. Aamen. Hän sanoi, että hän tulisi näyttämölle viimeisinä päivinä ja tekisi asioita, niin kuin Hän teki, kuten olemme lukeneet ja puhuneet eilen illalla. Täällä Hän on tekemässä sitä. Mistä te olette peloissanne?

126 Muistakaa, kun Hän tuli, ja kutsui tuon tytön kuolleista. Hän tuli paikalle ja kutsui tytön kuolleista.

Vanha, sokea Bartimeus, kohtasi kerran pimeimmän hetkensä.

127 Jeesus oli siellä järjestäen Täyden evankeliumin liikemiesten aamiaisen siellä Jerikossa, ja Hänellä oli siellä Sakkeus. Hän oli tavannut hänet puusta siellä kadulla. Niinpä kun Hän oli. . . No, Hän ei olisi järjestänyt mitään muuta, siitä olen varma. Näettekö? Niinpä silloin kun Hän tuli sinne, ja Hänellä—Hänellä oli hänet, Sakkeus oli tullut Hänen kanssaan.

128 Vanha sokea Bartimeus oli ollut sokea siitä lähtien, kun hän oli pieni poika. Niinpä hän ajatteli, että Jeesus voisi tulla tuosta portista, ja hän oli odottamassa. Hetken päästä hän kuuli paljon melua, ja kaikkien kulkevan ohitse.

129 Ja hän kuuli papin sanovan: ”Hei! Hei, sinä, sinä, joka menet ylös mäkeä siellä! Oletko—oletko—oletko. . . Me kuulumme, että sinä herätät kuolleita. Meillä on täällä koko hautausmaa täynnä niitä. Jos sinä olet Messias, jos sinä olet Messias, tule tänne ja herätä nämä kuolleet.”

130 Tiedättekö, että tuo sama riivaaja yhä elää, katsokaahan, uskonnon muodossa, samalla tavalla. Näettekö?

131 ”Jos sinä olet Messias, me. . . sinä herätät kuolleita; meillä on täällä koko hautausmaa täynnä niitä. Tule.” Ja voi, kaikki pitivät meteliä. Yksi huusi: ”Hoosianna Profetalle!” Ja toinen huusi *tätä, tuota* tai *jotain*. Sellainen sekaannus!

132 Tämä vanha sokea mies ajatteli: ”Voi, minä kadotin Hänet. Hän tuli tuonne, ja minä ajattelin, että Hän tulisi tänne. Minä olen väärässä paikassa.” Ja hän alkoi huutaa. Hän ajatteli: ”Jos Hän on Sana, Hän on Jumala; Hänen täytyy olla.” Niinpä: ”Oi Jeesus, Sinä Daavidin Poika, ole minulle armollinen!” Tuona ahdistuksen hetkenä hän huusi.

133 Nyt Jeesus, jos te panette sen merkille, oli Jerikossa. Sieltä, missä hänen sanottiin istuneen, hän oli sadan viidenkymmenen jaardin päässä siitä, missä Jeesus oli. Tuhansien ihmisten hyöriessä Hänen ympärillään, Hän ei voinut kuulla tuon miehen huutoa. Ei. Mutta Hän tunsu sen. Hän pysähtyi.

134 Minä haluan saarnata jonakin näistä illoista: ”Ja silloin Jeesus pysähtyi.” Oi! ”Ja silloin Jeesus kumartui.” Oi!

135 Mutta kun Jeesus pysähtyi, mitä se oli? Hän kutsui häntä. ”Mestari on tullut. Älä ole tuskastunut,” sanoivat opetuslapset: ”Hän kutsuu sinua. Hän on kutsumassa sinua.” Kutsuen hänet esiin tuosta väkijoukosta.

Hän tekee saman nytkin. Meneekö se perille? Näettekö?

136 ”Mestari on tullut ja on kutsunut sinua.” Ja Hän kutsuu sokeudesta valoon, pimeydestä valoon. Ja Hän kutsui hänet siirtymään kuolemasta Elämään. ”Mestari on tullut ja kutsuu sinua.” Ja kun Hän kutsui häntä, Hän antoi hänelle takaisin hänen näkönsä.

137 Tuo pieni nainen verenjuoksutaudin kanssa, kerran ylhäällä kukkulalla, oli käyttänyt kaikki rahansa lääkäreihin. Hän, epäilemättä, he olivat myyneet härkäparin. He olivat myyneet maatilan, olivat antaneet sen pantiksi. He olivat käyttäneet lääkäreihin kaiken, mitä voivat, eikä yksikään heistä ollut voinut auttaa häntä. Hän tuli jatkuvasti huonommaksi ja huonommaksi. Verenvuoto ei pysähtynyt. Jatkuvasti sitä tuli ja tuli, hän joutui syvemmälle ja syvemmälle.

138 Ja eräänä päivänä, kun hän istui siellä kutomassa, ylhäällä vuorella, missä hän asui, hän katsoi alas laaksoon, ja hän näki veneen tulevan rantaan. Kaikki alkoivat juosta: ”Hoosianna Profetalle!”

139 Hän oli kuullut Hänestä. Usko tulee kuulemisesta. Nyt hän sanoi: ”Minä menen alas ja katson Häntä.”

140 Ja kun hän käveli sinne alas, ja hän sai ensimmäisen näkymän lihassa julkitulleesta Jumalan Sanasta, Hänen puheessaan ja ulkonäössään oli jotakin, josta hän tiesi, että se oli Hän. Kyllä. ”Oi, jospa minä vain voisin jollakin tavalla kiinnittää Hänen huomionsa, jos minä vain voisin koskettaa Häntä jollakin tavalla!” Ja hän pujahti läpi väkijoukon ja hän kosketti Hänen viittaansa.

141 Nyt muistakaa, se ei ollut hänen sormensa, jonka Hän tunsu. Ei, koska palestiinalaiset viitat roikkuvat väljinä. Ja Hän...he...

Pietari sanoi: ”Kaikki ovat koskeneet Sinuun.”

142 Hän sanoi: ”Mutta tämä on erilainen kosketus. Minä tunnen, että olen tullut heikoksi.”

143 Jeesus oli tullut. Hänen rahansa oli mennyt, kaikki oli mennyt; mutta tuona synkkänä hetkenä, kun verenjuoksu ei pysähtynyt eivätkä lääkärit voineet pysäyttää sitä, Jeesus tuli. Ja mitä Hän teki? Hän kutsui häntä. Katseli ympäriinsä, kunnes Hän löysi hänet, ja Hän sanoi: ”Sinulla oli verenjuoksutauti, mutta se loppui.”

144 ”Hän on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.” ”Mestari on tullut ja Hän kutsuu sinua. Hän on tullut ja Hän kutsuu.” Hän kutsui hänet takaisin terveyteen.

145 Tuo pieni nainen kaivolla, josta me puhuimme eilen illalla, kaikki toivo oli mennyt. Ehkä, kenties hänen viides miehensä oli jättänyt hänet ja hän vain otti kuudennen sinä iltana, ja hän—hän oli tämän suhteen vähän epäileväinen. Moraalisesti hän oli mennyttä. Hän halusi olla todellinen vaimo; hän, epäilemättä hän oli lukenut Raamattua.

146 Ja hän oli menossa siellä, kulki siellä noin kello yhdentoista aikaan. Hän ei voinut tulla aikaisin aamulla, kun vanhurskaat naiset tulivat. Ja he kantoivat vetensä päänsä päällä ja ruukuissa ja palasivat takaisin. Eikä hän voinut tulla, seurustella heidän kanssaan. He, heillä oli siinä erottelu tuona aikana, oikea ja väärä eivät sekoittuneet yhteen. Moraalittomat pysyivät omalla paikallaan, joten hän ei voinut mennä muiden kanssa. He eivät olisi sallineet hänen tulla. Niinpä sen jälkeen kun kaikki olivat noutaneet vetensä ja menneet takaisin . . . Hän tuli saadakseen parempaa.

147 Ja sitten hän tuli sinne ruukku päänsä päällä, epäilemättä hän kulki ajatellen: ”Nyt se mies, jonka kanssa menin naimisiin, tai jonka sain käsiini, minä epäröin hänen suhteensa. Hän on mies, hän käyttäytyy niin omituisesti. Minä—minä en oikein tiedä hänestä. Minulla ei ole mahdollisuutta. Minut on karkotettu yhteisöstä. Enkä minä voi mennä noihin seurakuntiin, he eivät. . . Katsokaa vain heitä! Minä en tiedä, mitä tehdä. Minä olen ahdingossa. Ja minä olen lukenut Raamattua; varmasti, jonakin päivänä, tuo Profeetta tulee näyttämölle. Nyt minä tiedän, että he ovat väittäneet, ettei sellaista asiaa ole, ja tämä on niin: ’ehkä viiden sadan vuoden päässä ja tuhannen vuoden päässä. Me olemme odottaneet sitä tuhansia vuosia eikä se ole vielä koskaan tapahtunut, niinpä me emme enää odota sitä.’ Kaikki on niin: ’Voi ei, meillä on seurakuntia ja asioita. Me emme tarvitse mitään sellaista nyt.’” Niinpä hän oli silloin menossa sinne ajatellen.

148 Tiedättehän, että kun te ajattelette Häntä, silloin Hän ilmestyy teille. Niin kuin me puhuimme eilen illalla, kun he olivat matkallaan Emmaukseen.

149 Kun hän ajatteli noita asioita, hän kuuli Miehen sanovan: ”Tuo Minulle juotavaa.”

150 Mitä siitä? Hänen pimeimpänä hetkenään, kun hän oli kadottanut moraalinsa. Ehkä kaunis nuori nainen, hylätty kadulle elämäänsä niin. Joskus se ei ole tuon pikku tytön syytä, se on vanhempien syytä, sallia hänen mennä ulos sillä tavalla. Ja siellä hän oli, ehkä hänen pienet kiharansa riippuivat alaspäin; hän oli tyhjä, kulkiessaan siellä, nääntynyt, eikä kukaan ollut missään tekemisissä hänen kanssaan, lapsi, ja ehkä sen takana oli suuri kertomus.

151 Kuitenkin, minä tiedän yhden asian, että hän oli lukenut Raamattua ja hän uskoi Raamattuun. Ja siellä hänen sydämessään oli pieni siemen, sanoen: ”Jos se joskus tapahtuu, minä saan tietää siitä.” Hänet oli ennalta määrätty siihen.

152 Katsokaa tuota vanhaa Juudasta seisomassa siellä ja toimimassa niin kuin hän toimi. Hänen sydämensä pohjalla oli pimeää. Valo loisti siinä hänen tekoihinsa, mutta syvällä sydämessään hän ei uskonut sitä. Ja siinä tuo nainen oli. . . Katsokaahan, valo ei voinut päästä sinne alas. Mutta tässä oli tuo nainen, uskoen, hän uskoi sen, mutta hänen elämänsä oli pimentynyt; kun valo osui, se otti pimeyden pois. Mutta kun valo osui tänne, se pimensi sen kokonaan. Siinä on ero.

153 Katsokaahan, hän oli syntynyt sitä tarkoitusta varten. Hän—hän sanoi, kun Jeesus kertoi, kuinka monta miestä hänellä oli ollut, hän. . . Mitä tapahtui? Hän innostui yhtäkkiä. Hän joutui hätään. Hän sanoi: ”Herra, minä näen, että Sinä olet Profeetta. Minä tiedän, kun Messias tulee, Hän tekee näitä asioita.”

154 Silloin Jeesus kutsui häntä. Silloin Jeesus sanoi hänelle: ”Minä olen Se, Minä, joka puhun sinun kanssasi.” Hän tunnisti sen Jumalan Sanan kautta. Jeesus kutsui hänet pois synneistään sisälle Elämään. Ja hänen nimensä on Raamatussa ja hänellä on kuolematon Elämä tänä päivänä.

155 Hän voi kutsua sinut samalla tavalla, koska Hän on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. . . .

156 Kyllä, hänen moraalinsa oli kadonnut, mutta silti hän tiesi, että Jeesuksella oli tuo erottaminen. Hän tiesi, että sen täytyi olla Messias. Sitten kun Jeesus sanoi: ”Minä olen Hän, Minä olen Hän,” hän tiesi, että niin oli.

157 Kerran opetuslapset olivat veneessä, kaikki toivo oli kadonnut. Myrskyt, he olivat lähteneet liikkeelle ilman Jeesusta, ja myrskyt olivat aivan—juuri niin kuin oli Lasaruksen kodissa. Kaikki toivo oli kadonnut. Tuo pieni vanha vene oli vesilastissa. Ja he huusivat ja parkuivat ja ehkä rukoilivat ja niin edelleen, ja salamat leimahtelivat ja vene täyttyi vedellä, mastot kaatuivat, aivot rikkuivat ja he pitivät kiinni toisistaan parkuen.

158 Ja tuona kaikkein pimeimpänä hetkenä, silloin Jeesus tuli kävellen siellä. Mutta Hän näytti heistä aaveelta. Hän näytti pelottavalta, kuin hengeltä, ja he huusivat pelosta.

159 Se on vialla tänäkin päivänä. Jeesus tulee teidän pimeimpänä hetkenänne ja te pelkäätte sitä. Te ette tiedä, mitä se on.

160 He eivät tienneet, mitä Hän oli. He sanoivat: ”Voi, se on henki!” He huusivat.

161 Sitten Hän puhutteli heitä sanoen: ”Älkää pelätkö, se olen Minä.” Pimeimpänä hetkenä Jeesus tulee heidän avukseen. Niin Jeesus aina tekee, tulee pimeimpänä hetkenä. Silloin Jeesus tuli ja toi Itsensä julki ja tuli heidän tykönsä.

Pietari sanoi: ”Jos se olet Sinä, käske minun tulla tykösi vettä pitkin.”

Jeesus sanoi: ”Tule.”

162 Tiedättekö mitä, ystävät? Pian Hän tulee niitä varten jotka ovat näissä viimeisissä päivissä. No niin, eikö ole outoa, että seurakunta on jälleen joutunut tähän pimeään hetkeen?

163 Aion sanoa jotakin täällä. Se ei ole oppi. Minä vain profetoin. Tiedättekö, mitä on tapahtunut? Tulee tapahtumaan pian, pankaa merkille sanani, että kaikkien kirkkokuntien täytyy liittyä Ekumeeniseen Neuvostoon. Jos he eivät liity, he eivät voi saada Neuvoston tukea. Sen tähden tulee boikotti eikä kukaan voi mennä näihin seurakuntiin, tai mennä mihinkään seurakuntaan; jollei teillä ole merkkiä omasta seurakunnastanne, te ette voi ostaa ettekä myydä. Te näette sen sellaisena kuin se oli, niin se tulee jälleen, pedon merkki. Ja seurakunta, he ovat tajuamassa sen, hengelliset ihmiset.

164 Ja te helluntailaiset ihmiset, joka tapauksessa, olette tunnistamassa sen. Te olette alkaneet tuntea sen. Kun teidän seurakuntanne, monet helluntailaisten organisaatioista; eikä minun tarvitse mainita teidän nimiänne, mutta te tiedätte juuri nyt, että ne—ne ovat tulossa siihen. He ovat todistaneet, että he olivat. Ja kun te teette sen, mitä teidän täytyy tehdä? Te tulette menettämään evankelisen opetuksenne Pyhän Hengen kasteesta. Te tulette menettämään oppinne Raamatusta.

165 Eivätkä jäsenet tule hyväksymään sitä. Todelliset uudestisyntyneet kristityt tulevat kuolemaan ensiksi. Sana varoittaa heitä. He tietävät, että tämä on tulossa. Kyllä.

166 Eikö se ole outoa? Ja juuri tässä pimeimmässä hetkessä, silloin Jeesus tulee ja puhuu heille sanoen: ”Älkää pelätkö. Se olen Minä. Minä olen yhä teidän kanssanne. Minä olen täällä tuodakseni julki Sanani.” Niin kuin Hän oli silloin, samoin Hän on nyt. Hän sanoi, että Hän tekisi sen. Oi! Mestari on tullut ja kutsunut meitä.

167 Täällä on epäilemättä monia sairaita, jotka ovat istumassa täällä, ja lääkäri on sanonut teille, että teillä ei—ei ole mitään toivoa. Te saatatte olla elämänne synkimmässä hetkessä, mutta muistakaa, että Mestari on tullut ja puhuttelee teitä.

168 Ja jonakin päivänä, jonakin päivänä, Mestari on tuleva ja kutsuva jokaisen nimen, joka on kirjoitettuna Karitsan Elämän Kirjassa. Jos teidän nimenne ei ole siellä, huolehtikaa se sinne nyt, sillä Hän on tuleva ja kutsuva. Jopa ne, jotka ovat haudassa, tulevat kuulemaan Hänen äänensä ja tulevat Elämään. Mestari on tuleva ja kutsuva teitä. Ja kun Hän kutsuu tänään, vastatkaa ja valmistautukaa tuota päivää varten, on minun neuvoni teille.

169 Tämän ajan lupaus, Hän lupasi, että Hän tulisi olemaan täällä. Ne asiat, joita Hän teki, Hän tulisi jälleen tekemään niitä, ja nyt jälleen Mestari on tullut ja kutsuu teitä.

170 Kumartakaamme päämme. Minulla on täällä vielä noin kuusi sivua lisää, mutta minä—minä en voi mennä siihen nyt. Kumartakaamme päämme. Minä lupasin päästää teidät pois aikaisin, ja on jo varttia yli.

171 Taivaallinen Isä, oi Herra, anna sen tapahtua jälleen. Kaikki nämä asiat, jotka minä olen sanonut, että ”Jeesus on tullut ja kutsuu sinua.” Mitä Hän tekee, kun Hän tulee? Hän kutsuu. Ja suo sen tapahtua uudestaan, Herra. Suo Pyhän Henkesi tulla ihmisten keskelle tänä iltana, Herran Jeesuksen Hengen muodossa. Suo Hänen tulla tänä iltana ja paljastaa Itsensä, ja sitten tuoda Itsensä julki. Niin kuin nuo ihmiset, kuinka he uskoivat, niin me myös uskomme, Herra. Täällä on monia, ehkä, joilla ei ole koskaan ollut tätä mahdollisuutta. Me rukouimme, että Sinä suot sen heille jälleen tänä iltana. Sillä me pyydämme sitä Jumalan kunniaksi Jeesuksen Nimessä. Aamen.

172 Se on oikein, sisar, mutta jatka vain eteenpäin sen kanssa. Se on hyvä. Jatka vain. Oi, todella hiljaa, jokainen.

173 Uskotteko te, että Hän on tullut? Hän on. Kutsuuko Hän yhä, kun Hän tulee? Nyt jos te vain uskotte. Jos te vain uskotte Jumalan Sanan, niin Jumala suo sen.

174 Katsokaahan, minulla ei ole aikaa kutsua rukousjonoa tänne. Minä aion kutsua heidät tänä iltana, siellä, jos Herra suo. Mestari on tullut. Hän on tullut täyttääkseen Sanansa viimeisenä aikana. Ja se, mitä Hän oli silloin, sitä Hän on tänään. Se, miten Hän ilmaisi tai teki itsensä tunnetuksi silloin, samoin on tänään, koska Hän on yhä Jumalan Sana. Uskotteko te sen? [Seurakunta sanoo: ”Aamen.”—Toim.] Ja Jumalan Sana on sydämen ajatusten, aikomusten Erottaja. Ja niin kuin Hän teki silloin, se on se tapa, jolla Hän on aina toiminut. Hän on yhä sama. Jos Hän tekisi sen juuri nyt, uskoisitteko te Häntä? Saisiko se teidät uskomaan Häntä?

175 Te ihmiset siellä nyt, sallikaa minun ensin katsoa ja nähdä, jos siellä on joku, jonka minä tunnen, istumassa jossakin siellä, jonka minä tunnen.

176 Kaikki täällä ympäriinsä, ylhäällä *täällä*, jotka eivät tunne minua, kohottakaa kätenne; te tiedätte, että minä en tiedä teistä mitään, ja te olette sairaita, kohottakaa kätenne. Luulen,

että jokainen. Hyvä on, nyt, uskokaa. Uskokaa vain koko sydämestänne. Älkää epäilkö. Uskokaa. Uskokaa Jumalaan.

¹⁷⁷ Aion pyytää teitä olemaan todella hiljaa, istumaan aloillanne. Älkää liikehtikö, älkää. Ymmärrättekö? Ymmärrättekö? Te olette sielu, ruumis ja henki. Ja teidän henkenne . . . Ja Pyhä Henki on todella arka.

¹⁷⁸ Kuinka moni muistaa, monta vuotta sitten, että Pyhä Henki, kun tulin tänne ja kerroin teille? Kun otin ihmisiä kädestä kiinni, Hän kertoi minulle, että tämä erottaminen tulisi, ja jatkuisi sitten? Muistatteko te sen, muistatteko sen? Mutta Hän sanoi: ”Jos saat ihmiset uskomaan itseäsi.” Muistatteko nuo päivät, monta vuotta sitten? [Seurakunta sanoo: ”Aamen.”—Toim.] Teidän täytyy uskoa.

¹⁷⁹ Minä näin miehen, uskoakseni se oli täällä toisessa kokouksessa, istumassa juuri tuolla. Ja Pyhä Henki. . . Minä olen tarkannut häntä saarnatessani. Hän oli rampa mies. Hänellä oli kainalosauvat kainaloissaan. Ja juuri kun aloin esittää kutsua, saatana tuli tuon miehen tykö, musta varjo. Ja minä katselin häntä omin silmin. Hän nousi ylös ja käveli ulos. Hän tulee aina olemaan rampa, näettehän. Ja niinpä hän, siinä missä hän olisi parantunut juuri siinä, jos hän vain—vain. . . Näettekö? Mutta, vain, en tiedä miksi. Luulen, että hän vain kuunteli vihollista. Mutta jos te voisitte seistä ja tarkata noita varjoja, nähdä nuo asiat muodossaan, niin kuin ne ovat, ja tarkata niitä, kuinka ne toimivat. Katsokaahan, se olisi. . .

¹⁸⁰ No niin, minä en voi parantaa. Se mies, joka kertoo teille, että hän voi parantaa teidät, hän on väärässä. Te olette jo parannetut. Mutta kyse on Jeesuksen Kristuksen läsnäolon tunnistamisesta. Nyt jos Martta tiesi, että jos hän voisi nähdä Hänet jälleen, että hän saisi haluamansa, koska Hän oli julkituotu Sana, emmekö me voi uskoa yhtä paljon tänä iltana, uskoa sitä? Varmasti, meidän pitäisi. Hän on tullut. Hän on tullut, Hän on tullut Pyhän Hengen muodossa. Se on se, kuka Hän on. Rukoilkaamme nyt vain.

¹⁸¹ Katsokaahan, täällä ylhäällä, jos minulla olisi joku seisomassa täällä, aivan tässä vieressäni, vain—vain rukoillen; nähdessäni niin monen ihmisen rukoilevan, se on kaikkialla rakennuksessa. Teidän täytyy vain tarkata sitä. Te ette voi sanoa: ”Kuulehan, veli Branham. . .” Ei. Minä—minä en voi tehdä sitä sen enempää kuin te voitte nähdä minulle unen. Näettekö? Te voitte nähdä unta. Te, Jumala voi antaa teidän nähdä unen minusta, te uskotte sen, mutta te ette voi tehdä sitä itse. Te ette voi sanoa, että ”Veli Branham, minä tulen nyt näkemään sinusta unen.” Ei, te ette voi tehdä sitä. Enkä minä voi nähdä näkyä. Se, joka antaa teille unen, se on se, jonka täytyy tehdä se. Samoin on näyn suhteen.

182 Näen miehen istumassa juuri täällä rivin päässä, kärsien niveltulehduksesta. Jos hän uskoo koko sydämeästään, Jumala parantaa hänet niveltulehduksesta. Uskotko sinä, että Jumala tekee sen, herra? Tuolla istumassa, meksikolainen mies, istuen rivin päässä, uskotko sinä sen? Hyvä on, herra.

183 Vieressäsi istuva rouva, hänelläkin on niveltulehdus. Uskotko sinä, että Jumala parantaa sinut, rouva? (Kaikuuko tämä? Pelkään, etteivät ihmiset kuule sitä.) Sinä uskot? Hyvä on.

184 Entä tämä toinen meksikolainen pieni rouva, istumassa hänen vieressään? Hän kärsii vatsavaivasta. Uskotko sinä, että Jumala parantaa sinun vatsasi, rouva?

185 Hän sai sen. Kun minä näen tuon Valon laskeutuvan alas, se tarkoittaa, että se tapahtui. Kyllä. Siinä se on. Se kosketti häntä. Siinä Se oli, pyörien ympäri... [Tyhjä kohta nauhalla-Toim.]... se tekee sen. Näettekö? Kun Hän löytää uskoa! Katsokaahan, ”Heidän epäuskonsa tähden Hän ei voinut tehdä montaa asiaa.”

186 Täällä istuu rouva, joka rukoilee, juuri täällä. Hän on peloissaan. Hänen pitäisi olla. Hänellä on syöpä, todella paha. Minä en tunne sinua, mutta Jumala tuntee sinut. Uskotko sinä, että Jumala voi kertoa minulle tästä syövästä tai jostakin muusta? Katso minuun. Siellä on niin monta, jotka rukoilevat, näettehän, sen vuoksi minä sanon sen. Katso meihin. Nyt, kyllä, sinä et ole täältä, tämä ei ole sinun kotisi. Sinä olet paikasta nimeltä Porterville, Kalifornia. Se on totta. Uskotko sinä, että Jumala voi kertoa minulle, kuka sinä olet? Hän tietää. Sinun nimesi on rouva Wintham. Se on totta. Usko nyt ja tuo syöpä on jättävä sinut. ”Jos sinä voit uskoa.” Se on kaikki, mitä Jumala pyytää sinua tekemään. ”Jos sinä voit uskoa.”

187 Etkö sinä uskokin koko sydämestäsi? Joku tässä osassa *täällä*, etkö sinä voi uskoa? Mestari on tullut ja kutsuu sinua. Hän kutsuu sinua kuolemasta Elämään, sairaudesta terveyteen.

188 Täällä istuu mies täällä takana, pää alaspäin, rukoillen. Hän ei todellakaan rukoile omasta puolestaan, hän rukoilee jonkun toisen puolesta. Se on tyttö. Se on hänen tyttärensä. Uskotko sinä, herra? Sinulla on vaivaa jaloissasi. Sinulla on vaiva polvessasi. Se on totta. Ei tarvitse iikeä, se on Hän siinä vierelläsi. Tyttäresi on sairaalassa, eikä olekin? Tuberkuloositapaus. Sinä uskot. Uskotko sinä? Mestari on tullut ja kutsuu häntä. Uskotko sinä hänen isänään? Sinä uskot? Vieraalkoon Hän tänä iltana hänen tykönsä ja sinun. Olkoon se ohitse.

189 Täällä on pieni poika, pieni ruskeakasvoinen poika. Hän kärsii ihosairaudesta ja astmasta, pieni meksikolainen poika, meksikolainen poika, joka istuu tuolla. Hän ei ole täältä. Hän on San Josesta. Uskotko sinä, poika? Toinen asia, isäsi on täällä kanssasi. Hän on sananpalvelija. Se on totta. Uskotko sinä, että

Jumala voi kertoa minulle, mikä sinun nimesi on? Saisiko se sinut uskomaan todella vahvasti? Sinun nimesi on Reuben. Nyt sinä uskot. Ym-hmm. Jumala tekee sinut terveeksi.

¹⁹⁰ Mestari on tullut ja kutsuu sinua. Oi, syntinen, oi, sairas ihminen, etkö sinä näe Mestaria julkituotuna inhimillisissä olennoissa, uskovien keskellä? Hän on tullut kutsumaan uskovaiset lapsensa terveyteen. Hän on tullut kutsumaan syntiset parannukseen. Luopio, seurakunnan jäsen, Mestari on tullut ja kutsuu sinua.

¹⁹¹ Uskotko sinä sen? Uskotko sinä sen oman tarpeesi kohdalla juuri nyt? Jos uskot, kohota kätesi, sano: ”Minä uskon sen oman tarpeeni suhteen.” Sitten nouse nyt seisomaan ja vastaanota se. Mestari on tullut ja kutsuu sinua. Ja kuka tahansa sinä olet, mikä tahansa sinun tarpeesi on, Mestari on tullut ja Hän kutsuu sinua. Hän on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti.

¹⁹² Tuo pieni nainen meni kaupunkiin ja sanoi: ”Tulkaa katsomaan Miestä, Joka kertoi minulle sen, mikä oli väärin.” Sinä et mennyt kaupunkiin. Sinä tulit ja näit sen itse, niinpä Mestari on tullut ja kutsuu sinua.

¹⁹³ Kohota kätesi ylös ja ylistä Häntä ja sano: ”Herra Jeesus, minä olen syntinen; anna minulle anteeksi. Minä olen luopio; ota minut takaisin, Herra. Minä tarvitsen Pyhän Hengen; täytä minut. Minä olen sairas; paranna minut. Minä olen rampa; tee minut terveeksi.” Mestari on tullut ja kutsuu sinua. Kohota nyt kätesi ja anna Hänelle ylistys. Aamen.

¹⁹⁴ (Anna meille pieni soitto: ”Minä ylistän Häntä, minä ylistän Häntä.” Tiedättehän? *Minä ylistän Häntä*. Sinä tunnet sen, etkö vain?)

Uskotteko te?

Minä ylistän Häntä, minä ylistän Häntä,
Oi, ylistän syntisten puolesta teurastettua
Karitsaa;
Antakaa kunnia Hänelle, kaikki te ihmiset,
Sillä Hänen verensä on pessyt pois jokaisen
tahran.

¹⁹⁵ Rakastatteko te Häntä? Ettekö te nyt rakastakin laulaa Hänelle, kun Hän on täällä? Hän on Henki, joka liikkuu ympäri läpi rakennuksen. Hän tuntee sinun sydämesi, tietää kaiken sinusta. Laulakaamme Hänelle koko sydämestämme.

Minä ylistän Häntä, (kohottakaa kätenne, kun
te teette sen), Minä . . . (nyt ylistäkää vain
Häntä) . . . ylistän Häntä,
Oi, ylistän syntisten puolesta teurastettua
Karitsaa;

Oi, antakaa kunnia Hänelle, kaikki te ihmiset,
Sillä Hänen verensä on pessyt pois jokaisen
tahrان.

¹⁹⁶ Oi rouva, sinä pyöratuolissa, jos sinä vain uskot vain vähän
enemmän juuri siellä. ”Minä...” Koettakaamme sitä vielä
kerran. Minä odotan jotakin.

Minä ylistän Häntä, minä ylistän Häntä,
Oi, ylistän syntisten puolesta teurastettua
Karitsaa;
Antakaa kunnia Hänelle, kaikki te ihmiset,
Sillä Hänen verensä on pessyt pois jokaisen
tahrان.

¹⁹⁷ Nyt kun me laulamme sen jälleen, kääntykää ympäri,
tarttukaa jonkun kädestä, kun me laulamme sen, laulakaa:
”Minä ylistän Häntä.” Hyvä, kaikki yhdessä nyt.

Minä ylistän Häntä, minä ylistän Häntä,
Oi, ylistän syntisten puolesta teurastettua
Karitsaa;
Antakaa kunnia Hänelle, kaikki te ihmiset,
Sillä Hänen verensä on pessyt pois jokaisen
tahrان.

¹⁹⁸ Oi, syntinen ystävä, kävelisitkö tänne nyt? Tulkaa ja
ylistäkää Häntä, te kaikki ihmiset. Kaikki te ihmiset, jotka
haluatte tunnustaa Hänet Pelastajana. Hänen läsnäolossaan,
kun pyhät palvovat Hengessä, ettekö te tulisi ja jäisi seisomaan?
Sanokaa: ”Minä haluan todistaa tänä iltana. Minä haluan antaa
Hänelle ylistyksen. Minä haluan tulla. Minä en häpeä Häntä.
Minä haluan maailman tietävän, että minä vastaanotan Hänet
Pelastajanani, juuri täällä, kun Hän on läsnä.” Tulkaa, kun me
laulamme sitä.

Minä ylistän Häntä, (tulettehan?) Minä ylistän
Häntä,
Oi, ylistän syntisten puolesta teurastettua
Karitsaa;
Antakaa kunnia Hänelle, kaikki te ihmiset,
Sillä Hänen verensä on pessyt pois jokaisen
tahrان.

¹⁹⁹ Oi, juuri niin, rouva, tule vain. Kuka muu tulee, Kristuksen
läsnäolossa? Tule vain tänne, sisar, seiso siinä.

²⁰⁰ Joku muu henkilö, joka haluaa Hänen olevan teidän
Pelastajanne, juuri nyt, joka ei häpeä. Hän sanoi: ”Jos te
häpeätte Minua ihmisten edessä, Minä häpeän teitä Isäni ja
pyhien enkelien edessä.” Jos te ette häpeä Häntä nyt, ja te
haluatte Hänen olevan teidän Pelastajanne, kun Hän on täällä!
Te olette nähneet Hänet. Se on niin täydellistä, Sana Itse tekee
Sen tunnetuksi. Tulkaa tänne, kun pyhät ovat nyt palvomassa.
Ettekö tulisi tänne?

201 Jumala siunatkoon sinua, herra. Täällä tulee vanha nainen, tulossa todella iälle. Ettekö tulisi nyt?

Minä . . . (laulakaa se nyt) . . . Minä ylistän . . .

202 Se on oikein, te nuoret, tulkaa suoraan tänne. Ylistäkää vain. Jumala siunatkoon sinua, rouva, niin se pitää tehdä. Jumala siunatkoon teitä, nuoret.

. . . syntisten puolesta teurastettua Karitsaa;
Antakaa kunnia Hänelle, kaikki te ihmiset,
Sillä Hänen verensä on pessyt pois jokaisen
tahrän.

203 Sananpalvelijoiden mennessä nyt näiden ihmisten luokse, eikö joku muu tulisi? Luopio, tuletko sinä, sanoen: ”Minä häpeän elämäni”? Täällä Hän on. Uskotteko te minun olevan Jumalan palvelijan? Kohottakaa kätenne. Jeesus Kristus on meidän keskellämme. Ettekö te tulisi?

Antakaa kunnia Hänelle . . . (Ettekö tulisi
antaen kunnian Hänelle?) . . . ihmiset,
Sillä Hänen verensä on pessyt pois . . .

204 Martta, oletko sinä tulossa, vai aiotko sinä istua kotona Marian kanssa? Aiotko sinä jäädä johonkin organisaatioon ja sanoa: ”Voi, minun kirkkoni ei usko Sitä tällä tavalla,” kun Kristus on tuotu julki? Aiotko sinä istua siellä paikallasi ja sanoa sen, vai tuletko sinä esille? ”No, minäpä kerron sinulle, kun minä . . .” Ei. Tänään, tämä on se hetki. Kuolema häälly ympäriilläsi niin kuin Jairuksen tyttärellä.

205 Tule nyt! Luopio, tule nyt. Syntinen, tule nyt. Tämä on se hetki. Mestari on tullut ja kutsuu sinua. Hän kutsuu sinua. Te sanotte: ”Miten minä tiedän?” Hän käyttää minun ääntäni. Jos Hän käyttää minun ääntäni kertomaan sairaudet, vaivat ja asiat, ettekö te tiedä, että Hän kutsuu myös synnin tähden? Tulkaa! Tulkaa nyt, tämä voi olla viimeinen mahdollisuus, mitä teillä koskaan on.

206 Vielä kerran, täällä on enemmän niitä, joiden pitäisi tulla, ystävät. Minä en halua saada teitä kiusaantuneiksi kutsumalla teitä tällä tavalla. Se ei ole oikein. Jos te joskus ehkä . . . Nuo fariseukset ajattelivat olevansa pelastettuja, mutta eivät olleet. Sinä ajattelet samoin. Tule nyt.

207 Ole varma! Älä, älä ota puolinaista riskiä sen suhteen. Jos mielessäsi on pieni epäily, älä ota riskiä. Tule nyt. Nyt on aika, nyt kun Lähde on avoinna, kun Pyhä Henki on täällä. Mestari on tullut. Tuo pieni epäily on se, mitä Hän koettaa kertoa sinulle: ”Sinä epäilet.” Luovu siitä. Tule nyt. Mestari on tullut ja kutsuu sinua. Se on oikein, tulkaa vain, tulkaa edelleen.

Minä ylistän Häntä, Minä ylistän Häntä,
 (Tulettehan antamaan Hänelle ylistyksen?)
 Ylistän syntisten puolesta teurastettua
 Karitsaa;
 Antakaa kunnia Hänelle, kaikki te ihmiset,
 Sillä Hänen verensä on pessyt pois jokaisen
 tahran.

²⁰⁸ Nyt kun syntiset ovat tulossa vastaanottamaan Hänet;
 ylistäkööt ihmiset Häntä, kun me laulamme sen nyt. Kätenne
 kohotettuna, laulakaa ylistystä Hänelle, nyt kaikki yhdessä.

Minä ylistän Häntä, Minä ylistän Häntä,
 Ylistän syntisten puolesta teurastettua
 Karitsaa!

²⁰⁹ Ylistäkää vain Häntä! Te ihmiset täällä ympärillä, rukoilkaa,
 pyytäkää Häntä antamaan teille anteeksi. Sen Hän on tekevä.
 Mestari on tullut ja kutsuu sinua. Jumala siunatkoon teitä.

SILLOIN JEESUS TULI JA KUTSUI FIN64-0213
(Then Jesus Came And Called)

Tämä saarna, jonka Veli William Marrion Branham saarnasi alun perin englanniksi, torstai-iltana, 13 helmikuuta 1964 Elliott Auditoriumissa, Tulare, Kalifornia, U.S.A., on otettu ääninauhalta ja painettu lyhentämättömänä englanniksi. Tämän suomenkielisen käännöksen on painanut ja sitä jakaa Voice Of God Recordings.

FINNISH

©2018 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Tekijänoikeustiedote

Kaikki oikeudet pidätetään. Tätä kirjaa voidaan tulostaa kotitulostimella henkilökohtaiseen käyttöön tai jaettavaksi ilmaiseksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumin levittämiseksi. Tätä kirjaa ei saa myydä, monistaa suuressa mittakaavassa, laittaa verkkosivuille, tallentaa hakujärjestelmään, kääntää muille kielille, tai käyttää rahan keräämiseen ilman nimenomaista Voice Of God Recordingsin kirjallista lupaa®.

Saadaksesi lisätietoja tai muita saatavilla olevaa materiaalia, ota yhteyttä:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org